

БОРБА®

September 9, 1944

BORBA®

PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

September, 1988

ЖЕРТВИ на КОМУНИСТИЧЕСКИЯ ТЕРОРЪ

Безбройни са жертвите на комунизма. На 9ти септември 1944 г. бѣ създадена една специална система за масово и систематично избиване на български граждани. Милиционерският апарат бѣ сформиранъ по следния начинъ:

Щабъ на народната милиция, който трѣбваше да арестува тѣзи, които следъ това бѣха съдени отъ Народния съдъ, съ седалище хотелъ Славянска беседа: Председателъ Тодоръ Живковъ, членове: д-ръ Владимиръ Боневъ, Георги Боневъ и Станко Тодоровъ.

Четвърти милиц. участъкъ въ който бѣха арестувани граждани безъ формално обвинение, както и тѣзи набелязани за ликвидиране. Началникъ: Желѣзко Колевъ, следъ това ржководителъ на личенъ съставъ и задгранични кадри при ЦК на БКП. Неговъ замѣстникъ: Хр. Георгиевъ, по-късно посланикъ отъ външното министерство.

Отдѣла на т.н. Р.О.-2 – зловещата къща на ягъла на ул. Оборище и бул. Евлоги Георгиевъ, презъ която преминаха и където бѣха убити хиляди военнослужащи и офицери отъ военното училище. Началникъ: полк. Здравко Георгиевъ, бившъ участникъ въ испанската гражданска война. Неговъ замѣстникъ: Нисимъ Аврамовъ, мжжъ на известната Катя Аврамова.

Всички горепоменати носятъ отговорностъ за избиването на невинни български граждани предъ Бога, народа ни и съвестта си. Тѣ не бива да бждатъ забравени и трѣбва да се помнятъ отъ всички на които е мила истината и правдата, въпреки изминалитѣ години. Страданията на останалитѣ живи близки, сълзитѣ и пролятата невинна кръвъ отъ снагата на България нѣма да се забравятъ и ще се помнятъ вѣчно. Тѣ ще бждатъ завещани на поколенията, понеже това което стана у насъ и извършено отъ българи нѣма равно на себе си въ нашата история.

ИЗЪ СПИСЪЦИТЪ НА УБИТИТЪ НА И СЛЕДЪ 9ТИ СЕПТЕМВРИЙ 1944 Г.:

Йонко Л. Иоловъ, род. 1909 година, генералъ-щабенъ офицеръ, изчезналъ безследно на 9ти септември 1944 г.,

Георги Ст. Георгиевъ, род. 1901 г., търговецъ, убитъ на гробищата въ Търново заедно съ други родолюбци,

Христофоръ Серафимовъ, 55 годишенъ, генералъ, укривалъ се въ манастира "Седемтъ престола", заловенъ и убитъ по най-жестокъ начинъ,

Любчо Джамбазовъ, 17 годишенъ, роденъ въ Лѣджене, изчезналъ безследно на 9ти септември 1944 година,

Генералъ Каровъ, воененъ прокуроръ, роденъ въ Каменица, осъденъ на смъртъ отъ Народния съдъ и екзекутиранъ,

Кирилъ Станишевъ, околийски полицейски началникъ на Радомиръ, укривалъ се до 1964 година, когато бива заловенъ и убитъ отъ Станка И. Богданова и Никола Поповъ отъ с. Пещигово, Пазарджишко,

Генералъ Никола Христовъ, дивиз. командиръ, Варна. Убитъ въ момента, когато трѣбвало да говори на митингъ въ присъствието на парт. секретаръ Здравко Бомбовъ. Убийцата е партизанка, низка на ръстъ, членка на градския комитетъ на БКП, името ѝ засега е неизвестно,

Кирилъ Планинички, нар. представителъ отъ гр. Радомиръ, софийски адвокатъ, членъ на Нац. Либералната партия, любимецъ на цѣлата Радомирска околия. Изведенъ съ още 40 души герои извънъ Радомиръ и зверски убитъ.

Никога не ще забравимъ!

Никога не ще простимъ!

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА**БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.**

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.

P.O. Box 46250, Chicago, Ill. 60646

Д-ръ Иванъ Дочевъ - Основателъ

† Д-ръ Георги Паприновъ - Редакторъ

Редактира Комитетъ

Година 37, брой 3

Книжка стотна

Септемврий 1988

ПОМОГНИ СИ САМЪ.....

Д-ръ Николай Г. Алтънковъ

Председателъ на Б.Н.Ф.

Надъ 250,000 души демонстрираха по улицитѣ на Вилно, Талинъ, Рига и Каунасъ на 23 и 24 августъ т.г. по случай 49тата позорна годишнина отъ подписването на пакта между Хитлеристка Германия и Съветска Русия, който даде Балтийскитѣ страни и източна Полша на СССР и сложи край на свободното съществуване на Литва, Летония и Естония. Лапата на Сталинъ се протегна и къмъ Финландия /която не бѣше частъ отъ споразумението/ но бѣ първомъ одраскана, следъ това избодена, накрая гангрения и следъ като финландцитѣ се биха като лѣвоове сами срещу Ворошиловъ, Будьони и Тимошенко, а следъ това заедно съ германцитѣ на Източния фронтъ, успѣха да извоюватъ и ЗАПАЗЯТЪ свободата си даже и следъ поражението на силитѣ на остята.

Унгария даде свидни /и многобройни/ жертви въ кървавата саморазправа съ съветскитѣ танкове презъ есенъта на 1956 година, но сега Будапеща лиша по-свободно и Яношъ Кадаръ, палача на столицата е вече изхвърленъ на боклука. Короната на Св. Стефанъ - символа на свободна Унгария - се върна въ страната, и борсата на Будапеща се опитва да играе ролята на източния Люксембургъ или Цюрихъ. Водятъ се преговори за изтегляне на съветскитѣ дивизии отъ Унгария и новото правителство не се свѣни да се изправи въ защита на националното си малцинство въ съседна Румъния, даже съ цената на дипломатически шантажи, заплахи и отзоваване на консули и политически представители.

Съветската армия -- позорно бита въ Авганистанъ -- се изтегля. Следъ години на неуспѣхи, загуби на повече отъ четвъртъ милионъ млади и невинни съветски войници, подъ натиска на Запада и подъ непрекъснатия огънь на мѣстнитѣ патриоти Червената армия бие най-последой. Въпроса сега не е дали ще се задържи на властъ марионетното правителство въ Кабулъ, а само колко седмици му оставатъ.

Постигнато е споразумение за изтеглянето на 50-хилядната армия на Фиделъ Кастро отъ Ангола. Бити, преследвани, омаломощавани отъ пасивната и активна съпротива на населението /подпомагано логистически отъ САЩ, Англия и Южна Африка/, кубинцитѣ се завръщатъ въ къщи.

Повече отъ 1,500,000 арменци стачкуваха, спрѣха движението, парализираха живота и показаха на свѣта, че арменския национализъмъ и сѣдбата на арменското малцинство въ съседенъ Азербейджанъ сѣ важни и жизнени въпроси, които не търпятъ отлагане.

Полша въ момента /края на августъ 1988 г./ е разтърсвана отъ поредната вълна на народно недоволство, стачки, заемане на фабрики, демонстрации и апели за граждански права и за реконструкция на режима. Лехъ Валенса е отново на дневенъ редъ. Полското правителство е обсадено и зависи отъ добрата воля на католическата църква.

Югославия е въ положение на постоянна криза. Стачките и гражданските вълнения сѣ толкова многобройни, че е невъзможно да бждатъ отразени въ подробности. Открито се поставя въпроса за нова система на управление и недоволството на народа е запирано единствено отъ чувството на самозащита и самосъхранение предъ лицето на по-голѣмата опасностъ която грози отъ Истока. Никой не знае докога народитѣ на Югославия ще поддържатъ така финно балансираното си съществуване извоувано отъ Тито презъ 1948 година.

Всички тѣзи изброени примѣри иматъ общъ показателъ: той е желанието на народитѣ да подобрятъ своя начинъ на съществуване и готовността имъ да се борятъ за постигането на своитѣ цѣли и идеали. Полша не е спрѣла борбата за своето държавно съществуване като независимъ народъ презъ последнитѣ 200 години, Югославия — отъ 1941 г. насамъ, продължаваща упоритата борба на Сърбия и Черна Гора отъ 18 и 19 вѣкове. Унгария воюва още презъ 1848 на барикадитѣ и духа на унгарцитѣ за свобода никога не е изгасналъ. Авганистанъ пречупи грѣбнака на англичанитѣ презъ миналия вѣкъ и отстоява борчески опититѣ на Русия и Иранъ да го обсебятъ. Арменцитѣ — безъ държавна независимостъ отъ петия вѣкъ не сѣ престанали за моментъ да се борятъ за своето самосъхранение като народъ, нация, държава и култура. Даже новосъздадени държави — като тѣзи въ Африка — проявяватъ често готовностъ да се борятъ И ДА ЖЕРТВУВАТЪ за собственото си благо: Еритрея, Абисиния, Ангола, Заире, Мозамбикъ, Намибия.

Самата Русия се разтърсва. Поредниятъ реформаторъ-батунка Горбачовъ прави отчаяни усилия да стресне населението, да го осъзнае въ необходимостта отъ ПРОМѢНА. Важна, крута, но и неотложна. Не за да демократизира Русия, или за да я дотъртри въ лоното на Запада, а за засилването ѝ като военна единица. За да може НАЙ-ПОСЛЕ неговата Русия да се изправи като равна на сцената на народитѣ. Всуе!

Четири сѣ странитѣ въ т.н. социалистически лагеръ, които сѣ уплашени отъ това що става въ Русия, бѣгатъ отъ него като дяволъ отъ таманъ и — напоследъкъ — даватъ ясни и конкретни указания, че очакваната отдавна отъ народитѣ имъ раздалеченостъ отъ СССР настѣпва по обратенъ начинъ отъ този, който гражданитѣ имъ се надѣваха. Новитѣ съветски книги, изказвания, програми, филми, списания, съобщенията за състояли се събития и срещи въ СССР се цензуриратъ, не се съобщаватъ и въ известни случаи сѣ напълно пренебрегнати, даже съ цената на противопоставяне. Румѣния води хорото. Мѣстния сатрапъ, изродилия се мегаломаниакъ Чаушеску е яхналъ румѣнския народъ и го тероризира така както никога преди въ кѣсия животъ на държавата. Хонекеръ въ Източна Германия смѣта можеби че чрезъ отказа му да се обяви безрезерв-

но на страната на Горбачовъ ще може да лавира между него и Запада. Новитѣ управници въ Прага отъ друга страна сѣ уплашени до смъртъ отъ най-малкитѣ прояви на самостоятелностъ отъ страна на народитѣ си и отиватъ дотамъ, че културни и музикални прояви, които бѣха разрешени преди 20 години даже въ София сега сѣ табу въ Братислава и Прага.

Изненадата е въ София. Имаше поговорка, че когато Москва хвана хрема, София добива инфлуенца /мѣстния диалектъ бѣ по-силенъ, но и по-циниченъ/. Отъ найвѣрния и преданъ сътрудникъ на всѣки пореденъ съветски водачъ отъ 1956 насамъ България въ момента е единъ отъ най-студенитѣ и недоверчиви съюзници на Русия. Всичко това стана само за нѣколко месеца и то по изричната воля на върховния диктаторъ. Следъ ликвидирането на последната заплаха за личния си режимъ чрезъ отстраняването на Чудомиръ Александровъ, Станко Тодоровъ, Светлинъ Русевъ и Стоянъ Михайловъ, Тодоръ Живковъ -- поне засега -- се е обявилъ противъ политиката, мѣрkitѣ, идеитѣ и личността на бащка Горбачовъ. Какво ще бѣде крайното решение остава да се види. Засега Живковъ печели.

Историята, прогреса, и най-важното -- изискванията на живота -- сѣ студени, груби и безъ чувство на разбиране. За тѣхъ оцѣлява това което е, което съществува. Подмолтъ е неясенъ, повърхността не се вижда. Това което се регистрира въ историята на свѣта е това, което изпква. Затова палачитѣ изстребватъ презъ нощта, тихо, безъ шумъ, затова хората при комунизма изчезватъ безъ присяди, безъ знакъ и безъ зовъ. Този който липсва -- той не съществува. Целътана палача е да изтреби не само физическото, но и душевното начало, да изтрие паметта, да направи отъ живи хора -- несъществуващи понятия.

ПОМОГНИ СИ САМЪ ЗА ДА ТИ ПОМОГНЕ И БОГЪ!

ПОМОГНИ СИ САМЪ ЗА ДА ТИ ПОМОГНЕ И БОГЪ!

Запада и Америка може би сѣ ни предали въ Ялта на Сталинъ и на комунизма. Но тѣ сяко така предадоха и поляцитѣ. И Чехословакия. И Източна Германия съ Ваймаръ на Гьоте и Лайпцигъ и Дрезденъ. Кьонигсбергъ стана Калининградъ и Бреслау -- Вроцлавъ. Но САЩ /а и други западни страни/ пращатъ помощи -- въ пари, долари, съоръжения и други -- на стачниците на Валенса и на полската "Солидарношч". И ракети на авганистанскитѣ моджухадинъ които сѣ тѣхъ свалятъ съветски реактивни самолети и унищожаватъ летища, танкове и зарядни складове.

Американцитѣ въоръжаватъ и отрядитѣ на борцитѣ въ Ангола, изпращатъ помощ на съпротивата въ Никарагуа, съюзяватъ се даже съ проловутитѣ "червено-кампучейски" отряди на Помъ Полъ, подпомагатъ сами или съ съюзниците си, даже понѣкога съ червенъ Китай, борцитѣ за свобода въ Лаосъ и Виетнамъ. Да не говоримъ за опититѣ имъ да помогнатъ на каузата на свободата и демокрацията въ страни като Филипинитѣ, Панама, Гренада и Хаити.

Общия показателъ е НАЛИЧИЕТО НА ЖЕЛАНИЕ и готовността за действие. Общото мѣрило -- както винаги -- би било съвпадането на борбата за свобода на известенъ народъ съ американскитѣ стратегически интереси въ даденъ районъ. Но докато не съществува наличие за борба при мѣстнитѣ условия тогава помощъ не може да се очаква.

Ние не можемъ да призовемъ малкото останали ни здрави сили всрѣдъ народа ни да се вдигнатъ на въоръжено възстание сега. Не сме авантюристи и никога нѣма да поставимъ самото съществуване на държавата и нацията ни подъ заплаха. Даже и за моментъ. Можемъ, обаче, и правимъ

всичко възможно да ускорим времето на освобождението ни. При нашите условия това се проявява в непрекъснатата ни дейност за разобличение на комунизма и неговите помощници, съпротива и борба против опитите им да проникнат вътре в емиграцията, подпомагане на съпротивата в България и подготвяне на момента когато всички българи ще бъдат свободни и господари на своя живот. Нашите възможности не са голъми, но ние не сме безпомощни. Спрехме опитите на София да обсебят нашите църкви в Торонто, Канада и Чикаго, САЩ, проникнахме до гостуващите от България танцьори и музиканти в Канада, разпространихме нашите идеи между спортистите дошли от България в Съдбъри, показваме на комунистите в Париж, Западен Берлин, Виена и Стокхолм, че времето на изчакване и пасивна съпротива е в миналото. Наша литература се разпространява в България, БОРБА се чете и коментира и нашите последни три апели-позиви са много добре посрещнати в София и други голъми градове. Българският Национален Фронт е жив и се бори на страната на своя народ.

ПОМОГНИ СИ САМЪ ЗА ДА ТИ ПОМОГНЕ И БОГЪ!

ИЗБОРИТЕ ЗА ПРЕЗИДЕНТА НА САЩ ПРЕЗ 1988 ГОДИНА

На 8 ноември т.г. американските избиратели ще посочат своя нов президент. Тази година и двете партии имат добре квалифицирани, способни, енергични и интелигентни кандидати. Майкъл Дукакис, губернаторът на щата Масачузетс е динамичен, популярен и се радва на подкрепата на голъма част от Демократическата партия, традиционно позната като привърженик на либерални и прогресивни схващания и идеи. Неговият съперник, републиканец Джордж Буш, сегашния подпредседател на САЩ, е бил народен представител, директор на ЦРУ, посланик в Китай и в ООН и обещава да следва политиката на Роналд Реган — най-популярния и обичан президент през този век, заклет противник на комунизма и приятел на поробените народи. БЕЗЪ ДА ПОДЦЕНЯВАМЕ КАЧЕСТВАТА НА Г-НЪ ДУКАКИСЪ, УПРАВАТА НА Б.Н.Ф. И РЕДАКЦИЯТА НА БОРБА ПРЕПОРЪЧВАТ ИЗБИРАНЕТО НА ДЖ.БУШЪ!

ДЖОРДЖЪ БУШЪ И ИЗТОЧНА ЕВРОПА

Из интервюто дадено от Джордж Буш, кандидат за президент от републиканската партия в САЩ на 12 август т.г. /отпечатано в ТАЙМЪ от 22 август 1988 г./:

въпросъ: Защо искате да станете президент на САЩ?

отговоръ: Аз съм изяснявал многократно защо искам да бъда президент. Посещението ми в Полша /през 1987 г./ ме накара да осъзная огромната

отговорност на САЩ. Аз съм достатъчно осведомен относно днешния кипещ в източна Европа и мисля, че може би има ако не 50 процента шанс, поне известна възможност за добиване на по-голъма свобода за тяхните народи, при условие че ние следваме нашата политика на различия правилно и я отстояваме. Аз желая да дам надежда за свобода на страните по света понеже това е и основата на нашето съществуване в Америка, нашата собствена свобода.

ТРАГЕДИЯТА ВЪ РУСЕ

Повече от шест години продължава ХИМИЧЕСКАТА ВОЙНА НА НАШАТА СЕВЕРНА ГРАНИЦА. Да, гражданитѣ на единъ отъ най-красивитѣ, старинни и исторически значими български градове: РУСЕ, свързанъ съ имената на баба Тонка, на Ангелъ Кънчевъ и на единствения лауреатъ на Нобелова награда роденъ въ България — Елиасъ Канети — сѫ осъдени на загиване. "Плодътъ въ утробитѣ на майкитѣ е мъртъвъ преди да се роди, децата трудно ще стигнатъ годинитѣ на възрастнитѣ, природата постепенно, но сигурно загива — голи клони и мъртви птички, въздухътъ не стига..." Това сѫ цитати отъ писмото-призивъ на съюза на българскитѣ художници до творческитѣ съюзи, отпечатанъ въ Народна култура, бр.7 отъ 12 февруарий т.г. 15 дни по-късно 27 ДОСТОЙНИ И ПОЧТЕНИ БЪЛГАРСКИ УЧЕНИ — сътрудници на Института за ядрени изследвания при БАН присъединиха авторитета си къмъ апела на художникитѣ и съ подписитѣ си дадоха доказателство за неугасимата по страстѣта си гражданска съвестъ на българина /апела имъ бѣ отпечатанъ въ в. Орбита, бр.9 отъ 27 февруарий 1988 г./.

ДА СТАРИ ДРЕСИ

Вече четвърта година от Химическия комбинат на Другия бряг на Дунав, край Георгево — СР Румъния, се стеле отровен хлорен газ над Русе и над този двестазилхладен град и селищата около него е надвиснала екологическа катастрофа — казваше се във фейлетона: „Там, где птичките не пеят“, поместен в брой 2176 от 23 октомври на вестника. Преди това и по повод на фейлетона в редакцията се обадиха много граждани, получиха се писма. Цитираме само извадки от някои писма:

„... Ние бихме казали, че това прилича на необявена химическа война...“

За група граждани
Иван Драгоев
ул. „Белмекен“ 48, Русе

„Има хлор! — децата ни често боледуват... Ще кажете — по този въпрос вече се говори на съответното ниво. Да, така е! Но в този слънчев утрян всеки иска да налезе, да се разходи, да по

„Когато раждаш болни, защото от талото ти се изсъхават живот.“

Но белката се забравя. Боли много повече, когато гледаш как с всеки ден се скъсява животът на децата ти. Майка съм на три деца. Какво са виновни те, че са родени в този град?

Само три дни след срещата ежедневно, по цял ден има хлор и киселина многократно над допустимата норма.

Светла Тодорова
ж. к. „Дружба“, бл. 2, Русе

„Много хубаво пишете, и то само истината, пишете, напълно съм солидарна с вас, но кажете нещо променя ли се нещо!“

Невия Колева
ул. „Пансий“,
бл. „Средец“, вх. Б, Русе

„Изнесеното във вестника е известно на всички русенци. Сега те става достояние на цялата нация. И макар че едва ли една публикация ще помогне да се реши проблемът, тя е една малка компенсация за нещастното на 200-хиладния град. Защото винаги при по-силни хлорни обгазвания десетки граждани вземат в нашата редакция на кореспондентите на централните средства за масова информация, на всички отговорни инстанции в Русе и столицата с настойчиви въпроси: „Защо не пишете за това, което става в нашия град!“...“

Маргарита Кирилова
журналистка във в.
„Дунавска правда“
Русе

„Ако не се вземат решителни мерки, не е трудно да се прогнозира какво ще стане. Ами една производствена авария, ами едно земетресение?!... Не, не трябва в наши дни да се допусне 200 хиляди невинни граждани да живеят като обречени!... Решението е единствено в пълното преустройство на завода в съвсем друг вид производство...“

Велизар Павлов
ул. „Кирил и Методий“ 2,
Русе

„... Четох и препрочитах „Там, где птичките не пеят“. Стана ми страшно. Аз самата съм родена, расла и учила в град Русе. Там са моите близки, роднини, колеги и приятели. Един град, който непрекъснато расте и се развива. Град, който предизвиква възхищение. Той трябва да се запази все така прекрасен, да продължат хората там да се трудят и живеят спокойно, да ти чет децата в хубавите озеленени паркове и алеите край хубавия бял Дунав.“

Читателка от София

лек емо. И деца със зачервени очи... И свързани върви на неслетата слушат за „страшния“ завод. Те недоумяват от репликите на възрастните: „Как ще я направим така!“...“

Димитрина Цонева
ул. „Станке Димитров“ 70,
вх. „Ж“, Русе

Писмо-призив на Съюза на българските художници до творческите съюзи

Създател на българската култура.

Пет години гражданите на един от най-красивите български градове живеят в обстановка на химическа война. Истинските граници на поражението не можем дори да си представим.

Плодът в утробите на майките е мъртъв, преди да се роди, децата трудно ще стигнат годишните на възрастните природата постепенно, но сигурно загива — голи клони и мъртъв птичък, въздухът не стига... Русенци живеят осъдени и обречени в обстановка на постоянен страх и тревога. Атмосферата е отровна многократно над всички допустими граници и норми. Хората губят доверие в институции, в ръководства и най-вече в силите на човешката взаимномощ и солидарност.

В последно време се направиха известни положителни стъпки. Беше съобщено, че заводът е справен за реконструкция, но има отделения, които продължават убийственото производство. Тези дни Русе отново беше покрит с гъст отровен облак. Излишно е да доказваме отговорността, както и преди всички — особено хората, които имат творчески сили и обществени възможности за влияние и въздействие. Това, което не е възможно официално да се постави, ние сме длъжни да го кажем, и то така, че да се чуе и разбере. Гласът на изкуството винаги е имал силата на истината. Повече от всякога този глас трябва да гърми като тревожна камбана.

Град Русе, съдбата на русенци е изпитание за съвестта на нацията, изпитание е и за българските художници, писатели, журналисти, композитори, артисти, архитекти, изобретатели. Никой няма да ни прости, че не сме били информирани за това, което става, че сме били събрани изтегляни повече, отколкото позволява човешкото достойнство, че сме били по-малко граждани, когато е трябвало да бъдем художници! Създателите на дуhoven ценности нямат право на равнодушие. Мълчането боли повече от поражението на отровния газ!

„ВИК ЗА ПОМОЩ!“ — Така започват излягати писма на майките от Русе. Ето изток от тях: ... Искаме да се премахнат тези химически заводи!

Ще допуснете ли да има други истинни след Чернобил и Бопал!

Имаме ли право на бъдеще има, 250 хиляди жители на град Русе!

Искаме да живеем и работим нормално, без СТРАХ!

Подкрепете нашето искане!

... Изпитвам страх, ужас и мъка. Ако стане авария! Живеем на кед. Близниците ми ходят на училище. На последната родителска среща мислехме каза, че ще връщат децата, които са без маски в чантите. Така ли трябва да живеем! И децата вече се страхуват за живота си. Къде да го намеря този чист въздух!...

„НЕ ИСКАМ ДА ИМА ПОВЕЧЕ ХЛОРИ
КОГАТО ИМА ХЛОР, МИ СТАВА ЛОШО,
ПОВРЪЩАМ, БОЛИ МЕ ГЛАГАТА,
НЕ МОГА ДА ДИШАМ, ВЪЗПАЛВАТ
МИ СЕ ОЧИТЕ!“

Боряна — 12-годишна

... Достатъчни бяха пет години, през които бяхме отегляни с злор, достатъчно много спонтанни абортни, достатъчно мъртвородени деца, достатъчно родени изроди! СТОП! Достатъчно време мина, открито връщане в този зловещ казан, без да се дава гласност, с надеждата, че въздухът ще се оправя.

Царенето ни е изчерпано. Смятаме, че и ние като всички останали граждани на нашата република имаме право да живеем с перспектива, да градим бъдещето на нашите деца и внуци.

ДА СЕ СПРАТ ХЛОРНИТЕ ЗАВОДИ — това е искането на всички майки, които искат да запазят живота на своите деца...

Молим и се надяваме на подкрепа! Молим, подкрепете ни!

Българските творци трябва да отговорят на този ВИК ЗА ПОМОЩ! със средствата на своето изкуство, с общественото си присъствие и авторитет — заедно да създадем обстановка на взаимномощ и солидарност с гражданите на град Русе. Социалистически България има сили и възможности да гарантира живота на своите граждани. Разбираме, че въпросът има и политически страна. И когато става дума за живота и съдбата на хора, никакви други съображения нямат и не могат да имат място. Няма по-висша политика от Човека — от тази доказана на дело, а не на думи! Българският народ трябва да знае истината! Съдбата на Русе е съдба на нацията!

Град Русе не бива да загине!

Хората трябва да живеят!

5. II 1988 г.

УПРАВИТЕЛЕН СЪВЕТ НА СЪЮЗА НА
БЪЛГАРСКИТЕ ХУДОЖНИЦИ

„УЧЕНИЦИ сме. Не може волеми ти си преостояме, че и между нас има бъдещи майки. Всичко това ни тревожи и се чувстваме безпомощни.“

„СТРАШНО е! Майки сме и ни боли. Изложбата в мисо сълла и трябва да се види от всеки, който милее за града за природата, за хората. Благодарим ви, мила хора, за потресващата истина.“

„МНОГО житечи на Русе се изселиха, напуснаха любимия град. С мъжа ми сме пред развод. От няколко години аз и детето ми боледуваме непрекъснато от бронхити. Всяка сутрин се събуждам с мисълта да го грабна и да замисля. Но къде? Мъжът ми в кореняк русенец и е решил да остане в потъващата кораб... Тази изложба ме трогна до сълзи...“

„НЕКА „Екология '88“ бъде изложба на русенски цветя.“

„ДЕЦАТА ми не желаят да се изселят от любимия роден град. Желаят да живеят в него и да се боят за живота в него. Обичам те до болка, Русе!“

„НЕКА най-после вълнуват не властите докато чист въздух...“

РЕДАКЦИЈАТА НА „НАРОДНА КУЛТУРА“ ПРИСЪЕДИНЯВА СВОЯ ГЛАС КЪМ ПИСМОТО-ПРИЗИВ НА СВЪЗ ПОДКРЕПЕТЕ ГО И ВНЕ, ТВОРЦИ НА КУЛТУРАТА! ГРАДЪТ НА МУЗИКАТА И ЖИВОПИСТА, НА БАБА ТОНКА И ЗАХАРИ СТОЯНОВ, НА БЪЛГАРО-РУМЪНСКОТО БРАТСТВО ЗАСЛУЖАВА ТОВА!
ПИСМОТО-ПРИЗИВ Е ИЗПРАТЕНО И ДО СЪЮЗА НА РУМЪНСКИТЕ ХУДОЖНИЦИ.

Въпреки протеститѣ, манифестациитѣ и апелитѣ на русенското население, въпреки застъпничеството на голѣма частъ отъ бѣлгарскитѣ интелектуалци, даже въпрѣки съпротивата на хора като Соня Бакишъ, съпругата на Станко Тодоровъ, токушо изключения отъ Политбюро дългогодишенъ помощникъ на Живковъ, СОФИЙСКИТѢ ШАЙКАДЖИИ ПОКАЗВАТЪ ОТНОВО ПРЕДЪ ЦѢЛИЯ БѢЛГАРСКИ НАРОДЪ И ПРЕДЪ ОСТАНАЛИЯТЪ СВѢТЪ своето нехайство и незачитане на правата на бѣлгарскитѣ граждани. По-долу предаваме въ факсимиле двата апела, както и писма на русенци отпечатани въ софийски ежедневници, които сѣ красноречиви. Надѣваме се, че при следващата среща на нашитѣ емигранти сѣ изпратенитѣ емисари отъ София нашитѣ читатели ще повдигнатъ въпроса за РУСЕ и ще заклеймятъ както се следва престѣпната политика на бѣлгарскитѣ комунисти.

БНФ не остана настрана отъ борбата на народа ни. На 27 май 1988 г. ЦУС на БНФ въ лицето на своя председателъ, д-ръ Николай Г. Алтънковъ изпрати официаленъ апелъ до Агенцията по опазване на околната срѣда при ООН сѣ копия до Центърътъ за човѣшки поселения при ООН, Организацията за координация на природни бедствия при ООН и Световната здравна организация, сѣ молба за вземане на мѣрки за спасяването на градъ Русе и неговитѣ жители.

Въпроситѣ на екологията, опазването на околната срѣда и борбата за чистъ въздухъ, ведра природа, свежи кръгозори и синьо небе сѣ човѣшки, но тѣ сѣ също и политически проблеми. Като такива тѣ се оценяватъ -- видно е -- и отъ комуниститѣ отъ София. Твърде е възможно щото първото голѣмо отражение за свобода да се развие на полето на екологията. /Вж.сѣщо уводната статья и анализа на Вл.Костовъ/.

НИЕ, ДОЛУПОДПИСАНИТЕ сътрудници на Института за ядрени изследвания и ядрена енергетика при БАН,присъединяваме своѣ гласъ къмъ тревожното писмо-призив на Съюза на бѣлгарските художници, отпечатано във в. „Народна култура“, бр. 7, от 12.II.1988 година за спасяването на жителите на Русе, отравяни от вредни хлорни газове.

Страшно дори да помислиш, че хиляди деца, жени и мъже в нашата страна се раждат и живеят в условия, опасно застрашаващи тяхното здраве и живот.

Потресаващ е фактът, че в продължение на пет години не е намерен изход от създаденото положение и не е събден край на тази своеобразна химическа война.

Напълно сме съгласни с бѣлгарските художници, че „Никой няма да ни прости, че не сме били информирани за това, което става...“ Същевременно виждаме, че отсъствието на публичност относно екологическото състояние в района на Русе е и пречка за вземане на ефективни мерки (а не на полумерки!) за защита на населението. Нима може човешко сърце да не трепне, като си представи децата с маски на лицето!

Крайно време е да си дадем ясна сметка, че това, което днеска спестяваме от разходите за пречиствателни и предпазни съоръжения, утре ще бъде стократно платено, ако не от нас, то от нашите деца и внуци.

Ние се присъединяваме към призива на СБХ химическите заводи в Гюргево да бъдат спрени. Същевременно смятаме, че имаме повод да се замислим сериозно за състоянието на екологическата ни среда въобще. Поради това предлагаме следното:

1. Да се потърси съдействието на компетентни международни организации, в това число на новосъздадената Международна фондация за оцеляване и развитие на човечеството, за извършване на обективна оценка на екологическата обстановка в района на Русе и предлагане на мерки за радикално решаване на въпроса.

2. Най-компетентните здравни органи у нас спешно да организират опазването на здравето и лечението на населението на Русе и най-вече на децата и бременните жени, като при необходимост се прибегне и до евакуация.

3. Бѣлгарската телевизия всеки ден, наред с прогнозата за времето, да излъчва бюлетин за екологическото състояние на Русе и околностите.

4. Да бъде съставен и публикуван „черен“ списък на дан-толемите замърсители на околната среда в нашата страна. Обектите, включени в „черния“ списък, да бъдат обезопасени в разумни срокове или ако това не е възможно, да бъдат спрени.

5. Всички областни вестници поне веднѣж седмично да публикуват бюлетини за екологичното състояние на областта.

В поне един от централните вестници ежедневно да се публикува бюлетин за еколо-

гичната обстановка в столицата.

В бюлетините задължително да се отразяват с цифри замърсяванията, които са по-големи от пределно допустимите, и да се посочват основните източници на замърсяването.

6. Съюзът на научните работници и Научно-техническите съюзи в България да се включат с конкретни действия в борбата за екологично оздравяване на страната и да разработят свои програми в това отношение.

Не бива да допускаме трагедията на Русе днес да стане утре съдба и на други градове в нашата страна!

ВИК

ЗА

РУСЕ!

БЕЛЕЖКА НА РЕДАКЦИЯТА. Писмото е подписано от проф. д-р Димитър Цо Стоянов и още 26 души.

Bulgarian National Front, Inc.

Founded 1947

CENTRAL EXECUTIVE BOARD

DR. IVAN DOCHEFF
Honorary President

DR. NIKOLAY ALTANKOV
President

Mailing Address
P.O. Box 3795
Santa Barbara, California 93130
U.S.A.

May 27, 1988

Incorporated in the State of New York
November 7, 1956
Non Profit Organization
Illinois 23307, November 16, 1962
Federal Tax Exempt #36-320852;
I.R.S. Sect. 501-States of Illinois 1967
Trade Mark Registration "BORBA"
N.Y. 36R-11031, November 20, 1967

United Nations Environment Programme
P.O.Box 30552
Nairobi, Kenya

Gentlemen:

We are writing this letter to you -- with copies also sent out to the U.N. Centre for Human Settlements, the Office of the U.N. Disaster Relief Coordinator and the World Health Organization -- in regards to a very grave problem concerning the lives and the welfare of the inhabitants of one of the largest cities in our country -- Rousse, Bulgaria.

The birthplace of the Nobel Prize winner for literature -- Elias Canetti -- is at present almost uninhabitable, its citizens are suffering, and the little children of Rousse, our hope for the future are condemned to a slow and painful torture.

For more than five years the air of the city of Rousse has been systematically polluted by the toxic emission of chlorine, the yellowish-green heavy ill-smelling element which is still being disseminated from local factories as well as from a neighboring chlorine factory situated across the river Danube, in Roumania. Cries and appeals for help to the authorities have been unsuccessful. For reasons known only to themselves the Bulgarian and Roumanian governments and their respective health agencies have refused to deal with the problem.

The situation has become more than intolerable: children cannot go to school, old people cannot walk the streets and the poisonous gas has claimed many lives and untold suffering among the population. On February 12, 1988 the Union of Bulgarian Artists published its Appeal to other intellectual association to join in the struggle for the salvation of Rousse. Two weeks later 27 Bulgarian scientists and members of the Institute for Nuclear Studies at the Bulgarian Academy of Sciences issued a similar Appeal. We beg you to intervene on behalf of the long-suffering people of Rousse. Please, let us save the children and the innocent.

Respectfully Yours,

Dr. Nikolay G. Altankov
President, Bulgarian National
Front, Inc.

cc. as per text

Към града се понесе оранжев облак, преше реката и запълзи из кварталите...

На брега на Дунава има паметник на чаканска майка. Баба Тонка е встанила да очаква синовете си. Сега тя чака и вестта, че нейните хиляди правници ще растат здрави. Вярваме, че ще дочака този близък ден.

С. ДУНАВСКИ, Русе

След петгодишно обгазяване и след като четвърти пореден ден се задушавахме от прекомерната, над допустимата доза, хлорна мъгла, със съзри на очи в болка в сърцето призовахме всички майки за помощ. Писали сме и до много други интелектуалци, ни стигорол получихме само от ЦС на БПС, който препратил писмото ни до Комитета за опазване на природната среда. А колко писма сме писали яредн това, колко телефони сме въртели -- да не говорим!

Откъде ще дойде човекилата?

Колективът на Дунавски драгажен флот, Русе

Кога се появява по улици и над улици, кога идва и кога си отива, никой не знае. Усещам го с малко закъснение едва когато ме стисне за гърлото. Иде ми да му извикам намръщен: „А бе ти пак ли довтаса?“, ами си трая, защото няма кой да ме чуе. А въз е кротък, никога не вдига шум. Но само това ми е хубавото. На протестите ни да ни остави най-сетне на мира, за пет паря не ни обръща внимание. Затуй, като почне да ме душм този хлор, не викам за помощ и не се браня с юмруци, а се хващам за нос. Най-напред с едната, а после и с другата ръка.

ЕНЧО ТОПАЛОВ, Русе

Днесъ България е изпълнена съ напрежение и очакване. Всички сръдства за масова информация пишатъ, че въ страната ще се извършатъ политически и икономически промѣни, които щѣли да донесатъ на народа по-голѣма демократичностъ въ управлението, повече лична свобода и право на гласностъ, по-свършенъ икономически механизъмъ позволяващъ частично да се прилага частната инициатива, принципа на конкурентността и самоуправлението на стопанскитѣ предприятия.

За никого не е тайна, че отъ самото налагане на комунистическия режимъ въ България цѣлиятъ нашъ народъ непрекъснато е мечталъ за демокрация, за свобода на словото и печата, за правото да упражнява свободенъ трудъ и да бъде независимъ. За това сега, когато се заговори за промѣни, търпимостъта все повече се изчерпва и обстановката нажежава.

Въ печата се появиха съобщения и статии въ които се подлагатъ на жестока критика досегашнитѣ методи на управление, организация и производство. Непрекъснато се съобщава за безобразия въ икономиката, за злоупотреба съ служебното положение, за заблуждаване на общественото мнение. Все по-смѣло се пише, че българското стопанство и държава сж изправени предъ стопански крахъ. Ето нѣкои извадки изъ пресата:

"Ножътъ е опрѣлъ до кокала, така повече не може, на карта е поставена съдбата на социализма и плодоветѣ отъ творческитѣ усилия на цѣли поколения"/ в-къ Литературенъ Фронтъ, бр.41/8.10.87, статия отъ Т.Жечевъ "Въпроси за размишления"/.

"Ако не се отречемъ категорично отъ стереотипитѣ на една практика, показала своята непригодностъ, нашето утре ще си остане подъ въпросъ" /сп.Жената днесъ, кн.11/87, статия отъ К.Андрѣевъ/.

"Ако трѣбва да бъдемъ докрай откровенни, става дума за такова отслабване съ което се поставя подъ въпросъ икономическото и политическо оцѣляване на социализма като система" /в-къ Погледъ, 20.7.87/.

Въ много вестници могатъ да се срещнатъ заглавия като "Неподчинение на шаблона", "Противъ порочнитѣ взаимовръзки", "Срещу стихията на мързела и некадърността", "Корупция - облечена въ власт", "Докога алтернативата на "нѣма" ще е "нѣма да има"?", "Ще бъдатъ ли наказани безотговорността и произволътъ?" и т.н.

Доста смѣли статии отъ които личи нетърпимостъ и желание за разправа. Въ нито една публикация, обаче, не се назоваватъ прѣко истинскитѣ виновници за тежкото социално-икономическо положение на страната. Човѣкъ като чете тѣзи материали лесно може да разбере кои сж виновниците, но официално никой не смѣе да ги назове. Страхътъ отъ репресии и служебни наказания, владѣлъ народа ни години наредъ, трудно може да бъде преодолянъ.

Авторитѣ на самитѣ статии не останаха безнаказани. Само нѣколко месеци следъ като се заговори за гласностъ и демократизация, цѣлото ръководство на телевизията бѣше смѣнено поради "неправилна и неконструктивна критика"срещу правителството. Същото се случи съ в-къ Трудъ и нѣкои други ежедневници. Въ началото на октомврий 1987 г. бѣше свикана научно-практическа конференция по проблемитѣ на журналистиката, на която се дадоха указания кой и какъ трѣбва да бъде критикуванъ. Последва цѣлостна реорганизация на дейността на радиото и телевизията.

Следъ като журналиститѣ и публициститѣ бѣха смѣрени, а нѣкои уволнени и наказани, тѣ станаха по-предпазливи въ писанията си, но не

престанаха да критикуватъ неджзитѣ на българската икономика. Тѣхната критика, обаче сега се насочи отъ управляващитѣ къмъ управляемитѣ. Българската официална пропаганда по указанията и надзора на Политбюро на БКП изведнѣжъ ни въ клинѣ ни въ ржавѣ заяви, че причинителитѣ на тежката стопанска и социална криза обхванала страната сѣ СРѢДНИТѢ ЧИНОВНИЦИ! Сега тѣ сѣ станали символѣ на бюрократизма и се смѣта, че тѣ ще бядатъ основната пречка въ осъществяването на "обновлението".

Кои сѣ въ сѣщностъ тѣзи "срѣдни чиновници", които споредъ комуниститѣ сѣ довели България до рѣба на пропастьта? Споредъ тѣхъ, това сѣ всички специалисти съ висше и срѣдно образование: инженери, икономисти, химици, агрономи, зоолози и др., работящи въ предприятията, стопанскитѣ организации и министерствата. Това сѣ началницитѣ на отдѣли, замѣстникъ-директоритѣ, главнитѣ специалисти и научнитѣ работници, т.е. цѣлата българска интелигенция. На нея сега комуниститѣ обявяватъ война, подобна на тази, която Мао-Цзе-Дунъ обяви на китайската по време на културната революция.

Министритѣ, председателитѣ на комитети, членоветѣ на Ц.К. и Политбюро сѣ извънъ сферата на критиката и обвиненията. Тѣ се обявяватъ отново за непогрѣшими и праволинейни и единствени радетели и привърженици на обновлението. Пропагандата твърди, че тѣ едва ли не сѣ били жертва въ рѣцетѣ на срѣдния чиновникъ, който си е игралъ съ тѣхъ както е намѣрилъ за добре, и затова управлението имъ не било успѣшно.

Всѣки въ днешна България знае, че когато става въпросъ за издействуване на жилище, добра служба, приемане на сина или дѣщерята за студенти, за купуване на кола съ предимство, за прекратяване на сѣдебно преследване и т.н. трѣбва да има солидни връзки. Кой всѣщностъ въ България може да раздава безвъзмездно, ей така, по прищѣвка, жилища и служби на приятели и роднини, кой може да нарежда на ректора на С.У. "Климентъ Охридски" да приеме за студенти децата на този или онзи, кой може да прекрати заведено сѣдебно дѣло. И най-наивниятъ човѣкъ може веднага да ви каже, че това не е по силитѣ на срѣдния чиновникъ.

Авторътъ на тази статия лично е получавалъ писмени нареждания отъ бившия председателъ на ДКНТП /Държ.комитетъ по научно-техн. прогресъ/ и членъ на Ц.К. на БКП Начо Папазовъ, за приемане на некласирали се негови протежета за редовни студенти, противно на всѣкакви закони и наредби. Такива писма сѣ изпрашали не веднѣжъ Станко Тодоровъ, Огнянъ Дойновъ, членове на Политбюро и много други. Разбира се въпросътъ за приемане по незаконенъ начинъ на студенти въ българскитѣ университети е единъ отъ най-незначителнитѣ въ сравнение съ други, по-важни престѣпления, като незаконното присвояване и раздаване на жилища отъ държавния фондъ, обсебването на земя за лична полза, строителство на нелегални вили и т.н. Както казва народътъ и хлѣба и ножа е въ тѣхни рѣце, за тѣхъ всичко е възможно.

Напримѣръ какво може да се каже за председателя на СГНС /Соф. градски нар. съветъ/ Дико Дикинъ, който раздава апартаменти на близки и познати, ей така, за да демонстрира сила и властъ, ако не най-безочлива подигравка съ тѣзи, които съ десетки години чакатъ да получатъ жилище съобразно законитѣ? Съ какво може да се сравни присвояването на апартаментъ, който стои заключенъ въ кв. Лозенецъ, защото е предназначенъ за свадбенъ подарѣкъ на 15 годишната му дѣщеря, ако не съ най-обикновенъ хайдутлукъ? Съ какво може да се обясни преждевременното освобождаване

